

AI Hovoriť o kráľovi a kráľovstvách je dnes v dobe demokracie asi prežitok. A predsa. Len si spomeňme, keď nedávno zomrela kráľovná Alžbeta. V médiách nebolo inej väčšej témy. Samozrejme to často zaváňalo mnohými senzáciami, ale zároveň to naznačilo, že ľudia na tému kráľov a kráľovien stále so záujmom počúvajú. Tieto fakty jasne naznačujú, že hovoriť o kráľoch a kráľovných nie je až také spiatočnické. Alebo, že to patrí len do sveta rozprávok. KE Preto ani dnešný sviatok Krista Kráľa nie je akýmsi feudálnym prežitkom. Práve naopak. Je dôležitejší, než sa na prvý pohľad zdá. Čo je však na tomto sviatku najdôležitejšie? Dnešné Evanjelium nám naznačuje, že najdôležitejšou funkciou každého kráľa nie je zachraňovať seba, ale, že jeho moc a autorita je rozhodovať, rozhodovať sa a rozhodovať sa správne v prospech všeobecného dobra – teda slúžiť. Pohľad na poslanie kráľa z ľudského hľadiska znamená vládnuť. Z Kristovho hľadiska slúžiť.

DI Už v Starom zákone náleží trón Bohu a zdôrazňuje jeho autoritu a moc v ľudských dejinách. Ježiš je vybavený Božou mocou a vznešenosťou. Takto vykonáva súd, ktorý je definitívny a proti ktorému nemožno namietat'. Ježiš vykonáva oddelenie zhromaždených. Vyslovuje súd, ktorý sa riadi podľa ním stanovených kritérií. Ježiš pridáva večný údel. Jeho slovo platí, nemôže byť nikým spochybnené ani zrušené. Ježišova dôstojnosť a postavenie sú vyjadrené tiež označením, ktoré je mu tu pridelené. Ježiš prichádza ako Syn človeka, ktorému je odovzdaná Božia vláda, česť a kráľovstvo, ako o tom vypovedá starozákonná kniha proroka Daniela. Ježiš vyslovuje svoj súd ako kráľ, ktorý energicky vykonáva svoju vládu. Koná ako Syn Boží, ktorý hovorí v mene svojho Otca. Pamätá hlavne na to, aby plnil vôľu svojho Otca. A všetky rozhodnutia podriaďuje podľa vôle svojho Otca, lebo vie, že Otec chce pre Ježiša, ako jeho syna, len to najlepšie.

PAR Krstom sme sa aj my stali kráľmi. Len si pripomeňme, že krstom máme účasť na Ježišovom kňazskom, prorockom a kráľovskom úrade. Byť kňazmi, znamená obetovať sa pre Božie kráľovstvo. Byť prorokmi znamená hlásať a žiť pravdy Božieho kráľovstva. Byť kráľmi znamená podiel na Božej moci a autorite Božieho kráľovstva slúžiť

druhým pre spoločné dobro. A tu máme všetci veľkú zodpovednosť. Nie len jeden kráľ, ale aj všetci kráľovi príbuzní. A nimi aj sme. Otázka je, či tak aj žijeme – ako kráľovi príbuzní!? Inak slúžiť pre spoločné dobro je podstatnou časťou sociálneho učenia cirkvi. Mnohí v histórii toto veľmi dobre pochopili.

MY Tento týždeň sme mali v liturgii cirkvi spomienku na sv. Alžbetu Uhorskú. Alžbetin spôsob života sa vymykal akýmkoľvek normám aristokratickej spoločnosti tej doby. Jej život naplňali na jednej strane stupňujúce telesné skutky kajúcnosti voči sebe (odmietanie honosných odevov, pôsty, bičovanie, nočné bdenie v modlitbe) a na druhej strane skutky milosrdenstva voči núdznym. Počas hladu v roku 1226 otvorila sýpky a rozdávala z nich chudobným. Organizovala rozdávanie almužien zo svojho vena. Ikonickou sa stala udalosť, keď Alžbeta priniesla chorého do hradu a položila ho do manželskej postele. Po smrti manžela sa Alžbeta ako mnoho vtedajších vdov rozhodla vstúpiť do kláštora. Odišla do mesta Marburg. Tam založila špitál, kde bývala a dala ho zasvätiť sv. Františkovi. Starala sa v ňom o chorých a chudobných. Pokračovala v skutkoch milosrdenstva. Pomáhala v celom okolí mesta ženám a deťom, núdznym, bedárom, ľuďom s duchovnými problémami. Ako uvádzajú jej služobnice, vedela ošetrovať nemocných, hoci ako ženu kráľovského pôvodu ju nik tejto zručnosti neučil.

ADE Arabi majú povest' o Nimrodovi, ktorý mal troch synov. Raz si ich povolal k sebe a ukázal im tri zapečatené urny. Jedna bola zo zlata, druhá z ligotavého striebra a tretia bola z hlíny. Povedal najstaršiemu: „Vyber si tú, ktorá má podľa teba najväčšiu hodnotu.“ Najstarší hneď siahol po zlatej urne, na ktorej bol nápis „Kráľovstvo“. Otvoril ju a našiel v nej plno krvi. Druhý syn siahol po striebornej urne, na ktorej bol nápis „Sláva“. Keď ju otvoril, našiel v nej prach z ľudí, ktorí boli v živote slávnymi. Tretiemu ostala urna hlinená. Otvoril ju a nebolo v nej nič. Ale na jej dne sa vynímalo slovo „Boh“. Keď sa potom kráľ pýtal svojich dvorných radcov, ktorá urna je podľa nich najcennejšia, jedni hovorili zlatá, druhí strieborná, ale niektorí múdri starci povedali, že najväčšiu cenu má hlinená urna, lebo Božie meno je cennejšie ako celý svet. Ktorá urna je pre nás najcennejšia? Dúfam, že je to služba Bohu a blížnym. Amen.